

A képekről (V. A.)

Az írások térközeiben önálló folyamként mutatkozó képanyagunk ezúttal nem független az írásoktól. Darabjai javarészt azon képek közül kerültek ki, amelyeket két most megjelenő szövegünkhöz kaptunk. Az egyik képcsoport az Apagyi Máriával készült beszélgetéshez (44–48. o.), a másik Sinkó István beszámolójához (56–58.o.) tartozik. Az elsőbe zeneiskolások és tanáraik zenei ihletésű, integratív módszertani környezetben született alkotásai tartoznak, a másodikban a középfokú művészeti képzésben megszerezhető mesterségbeli tudás egyes elemeit megjelenítő tanulmányrajzok versenyeznek egymással.

Az elsőről Apagyi Mária többek közt a következőt mondja: "[...] a zenészeknek mindennap gyakorolni kell – a gyerekeknek is, akik ezt általában nem szeretik". Tehát: „[...] próbáljunk meg a zenei tanulmányokhoz kapcsolódó rajzokat készíttetni a gyerekekkel, hátha [...] a gyakorlás szorosabban összekapcsolódik egy elemző-, kutatómunkával, ami már sokkal izgalmasabb."

Sinkó István pedig így ír: „A verseny természetesen egy ’konzervatív’, ’akadémikus’ rajzfelfogás képét mutatja. Az elvárások itt nem a kreativitás, az egyéni látásmód, hanem a megtanultság és a szakmai kifejezés minőségének szintjei irányába mutatnak."

A kétféle cél – és főképp a módszer – nem ugyanaz, de összeköti őket a figyelem és a gyakorlás *értelmének* megvallása az alkotó cselekvésben. „Figyelem” és „gyakorlás” – mindkettő használható drillre, hatalomszerzésre, kínzásra vagy épp misztifikációra is. Az értelmük azonban nem ez. Hanem a kapcsolódás. A kitartás, hogy „valami fontos van odaát”, ami azonban csak attól lesz létező, majd lakható, hogy lerajzoljuk.

Manapság odafigyelni valamire, akár csak fél órát, vagy gyakorolni másfelet, úgy igazán, megszüntetve magunkat, átlépve késztetésen, ösztönön, tudáson, keresve, hogy mi van, *mi lehet* ott – nos, ez lassan „teljes mértékben kívül esik a legtöbb magyar diplomásnak az életlehetőségein”. Ezt Tamás Gáspár Miklós mondta egyébként, egy 2020-as interjúban, még csak nem is a figyelemről vagy a gyakorlásról, hanem egy nyelvi helyes mondat megfogalmazásáról.

Túlzás, persze, meg hát mi az, hogy diplomás. De ha az „odaát” kutatása megszűnik, akkor a még meg nem fontolt jövőformáló lehetőségek nagyon is reáliákból álló univerzuma elvész valahol a programozott doomscrolling, a bárgyúan onnipotens AI és az ár-résstopok zajai közt. És megint a gyilkosok győznek.

A képek a **címlapon**, illetve a **4., 12., 34., 43., 61., 101., 140–143., 146. és 149. oldalakon** láthatók. A képek eredeti színárnyalataikban megtekinthetők lapunk online képtárában is: <https://upszonline.hu/index.php?gallery=750102>